

Críticateatre

Francesc Massip

Llums del dolor

Les dones de Lockerbie
Companyia La Dependent
Teatre del Raval, 3 d'abril

No és gens comú parlar, des de l'escenari, de les seqüeles d'un acte terrorista; del dolor esquíntat que provoca en els familiars de les víctimes, de la glopada d'odi que inspiren els autors materials del fet i els causants últims que s'hi intueixen, de la impotència dels supervivents, de la necessitat de conjurar el desastre. Deborah Brevoort ho fa a *Les dones de Lockerbie*, una tragèdia contemporània que ens ha servit amb crua intensitat la companyia alcoiana La Dependent, amb la impecable direcció de Gemma Miralles. Llàstima que només per tres dies i en un espai descentrat com l'heroic Teatre del Raval. L'espectacle mereix tornar i ser vist pel nostre públic.

L'obra ens situa en el poblet escocès on va caure l'avió dels EUA després d'esclatar en aquell atemptat que ara recobra actualitat després que l'últim ministre libi que ha desertat acusi Gaddafi d'haver-lo ordenat. Un text que combina l'alenada poètica

amb l'exploració de les mil cares del dolor encauat en l'esperit dels personatges i que l'espectador reconeix i compadeix; s'aconsegueix, així, l'efecte catàrtic propi de la tragèdia antiga. En són protagonistes les dones de la contrada que abrigallen un matrimoni americà que busca les restes del seu fill, mentre malden per purgar la seva pròpia i desolada ràbia rentant la roba de les víctimes, imposant-se a la intenció oficial d'incinerar-la. Una poderosa Empar Ferrer encarna la líder de

Només l'afecte de les dones estronca la rancúnia i el patiment

la iniciativa, eixugant la seva animadversió antiianqui amb una profunda comprensió emotiva que arrossega l'audiència. Pepa Miralles és la mare nord-americana marfosa en un plor devastador que reacciona, però, davant la coratjosa solidaritat de les dones de Lockerbie, on l'odi no té l'última paraula.

El Mercat de Les Flors aprofundeix aquests dies, amb dues propostes, en el talent coreogràfic del Quebec

Quebec, a pèl

Jordi Bordes
BARCELONA

El novembre passat, el Mercat de les Flors va programar la companyia La La La Human Step, una formació que lidera la dansa contemporània quebequesa. Ara, amb dues propostes escèniques, el Mercat pretén ampliar el context del talent coreogràfic del Quebec aquest cap de setmana. Si ahir i avui és el torn de Daniel Léveillé, un dels pares de la revolució tranquil·la (amb la dansa contemporània va modernitzar el Quebec), dissabte i diumenge li toca al jove Dave St-Pierre. Casualment, els dos títols —*Amour, acide et noir* i *Un peu de tendresse bordel de merde!*— presenten els ballarins despullats. Per Léveillé, que ha completat una trilogia amb el mateix estalvi de vestuari, és una elecció lògica perquè la roba, en tapar el cos, amaga part de la intenció dramaturgica.

Amour, acide et noir es va estrenar el 2001. Par-teix de l'emoció que el coreògraf va sentir en conèi-

Un instant de la coreografia '*Un peu de tendresse bordel de merde!*', de Dave St-Pierre, molt aclamada a Avinyó, que es representa dissabte i diumenge ■ MERCAT DE LES FLORS

xer de prop la dura vida d'un jove indigent. Ho il·lustra amb dues parelles de ballarins tancats en un quadrat. Dave St-Pierre, com el mateix Léveillé, va ser un dels primers ballarins de la peça. Han anat canviant perquè un cos de 35 anys ja no respon a l'angoixa del cos jove sense sostre, argumenta. Per Léveillé, la diferència amb el talent de St-Pierre, és que ell, a partir d'un

estímul, procura crear de nou a escena, mentre que St-Pierre vol reproduir situacions, captades per exemple a internet.

Al cicle Focus Quebec també hi col·labora la Fundació Tàpies. La filòsofa i ballarina Erin Manning planteja una conferència avui que aporta reflexió al moviment: "si no existeix el llenguatge sense l'art, tampoc sense la dansa." Manning, que ha repensat

la dansa amb ballarins aborígens i també amb els de la companyia Forsythe, fa de pont entre els dos arts. Així com Francesc Casadesús, director del Mercat, demana que creixi la reflexió sobre la dansa a Catalunya, la directora de la Fundació Antoni Tàpies, Laurence Rassel, pensa que cal visualitzar l'obra artística des del moviment; "la mirada és un acte físic" com la dansa. ■

El secretamb **Sílvia Cópulo**

De dilluns a divendres, de 16 a 19 h

Molt més que un
magazín d'actualitat.
Compartim la vida,
aquest és el secret.

Aquí, Catalunya Ràdio

CATALUNYA
RÀDIO
La ràdio nacional de Catalunya

catradio.cat
facebook.com/elsecret
twitter.com/elsecret